

Потрібно акцентувати увагу на тому, що кожний вид підприємницької діяльності потребує власного співвідношення використаних ресурсів. Це обумовлено відповідними властивостями кінцевого продукту (табл. 2).

Таблиця 2

Особливості кінцевого продукту за галузями діяльності

Галузь діяльності	Особливості кінцевого продукту
Важка промисловість	тривалий термін зберігання, що зумовлює можливість пошуку покупця для вже готової продукції
Легка промисловість	значний вплив на збут продукції має мінливість вподобань споживача (небажані залишки продукції певної сезонності на наступний сезон) і сезонність видів продукту
Харчова промисловість (в т.ч. хлібопекарська)	обмежений термін зберігання обумовлює пошук каналів збуту заздалегідь
Сільське господарство	простежується чітка сезонність виробництва, внаслідок чого необхідним є організація зберігання продукції
Лізингова діяльність	важливість оновлення обладнання через зменшення залишкової вартості об'єктів лізингу
Банківська діяльність	важливість відслідковування ступінь знецінення фінансових ресурсів для запобігання виникнення збитків
Сфера послуг	послуга здійснюється при наявності замовлення конкретного клієнта
Інформаційна сфера	кінцевий результат має чітку залежність з часом отримання інформації, тобто результат діяльності має цінність протягом короткого періоду

Отже, можна зробити висновок, що галузь діяльності, на якій спеціалізується суб'єкт господарювання, є дуже важливим питанням. Це пов'язано зі специфікою, що її має будь-який вид діяльності [2]. Таким чином, досягнення максимізації прибутку можливе за знаходження оптимального співвідношення різних видів ресурсів, враховуючи галузеві особливості діяльності конкретного підприємства.

Список використаних джерел

1. Побережець О. В. Формування механізму управління результатами діяльності торговельного підприємства. *Ринкова економіка: сучасна теорія і практика управління*. 2017. № 2. С. 70–88.
2. Сімків Л. Є., Мелінішин Н. Т. Особливості структурних зрушень в економіці України. *Науковий вісник Ужгородського національного університету*. 2018. Вип. 19. С. 44–48.

Чукіна К.Ю., Захарова Н. Ю., к.е.н., доцент

Таврійський державний агротехнологічний університет
імені Дмитра Моторного, м. Мелітополь

**ЗНАЧЕННЯ ЛІЗИНГУ В ОНОВЛЕННІ МАТЕРІАЛЬНО-ТЕХНІЧНОЇ БАЗИ
СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКИХ ПІДПРИЄМСТВ**

Основною проблемою підприємств аграрного сектору економіки є нестача власних фінансових ресурсів, особливо що стосується оновлення матеріально-технічної бази. Для своєчасного здійснення виробничого процесу переважну частину коштів аграрії вкладають у оборотні активи, а саме насіння, посадковий матеріал, паливо-мастильні матеріали, мінеральні добрива, засоби захисту рослин. При цьому

технічне забезпечення залишається майже без змін. За даними Міністерства аграрної політики майже 90% основних видів техніки вичерпали свій технічний ресурс. Крім того, розрахунки показали, що останні роки коефіцієнт зносу основних засобів, який характеризує майновий стан сільськогосподарських підприємств, коливається у межах 37-42%. Таким чином, підприємства аграрного сектору вимушені залучати кошти для фінансування основних засобів з альтернативних джерел, одним з яких є лізинг.

Лізинг на законодавчому рівні регламентується Цивільним кодексом України, Господарським кодексом України, Законом України «Про фінансовий лізинг» та ін. У Цивільному Кодексі України виділяють окремі види і форми лізингу, зокрема закріплено визначення прямого і непрямого лізингу. В ст. 292 Господарського кодексу зазначено, що залежно від особливостей здійснення лізингових операцій лізинг може бути двох видів - фінансовий чи оперативний.

Найбільш поширеним на сьогодні є саме фінансовий лізинг. Закон «Про фінансовий лізинг» трактує його як вид цивільно-правових відносин, що виникають із договору фінансового лізингу. За договором фінансового лізингу лізингодавець зобов'язується набути у власність річ у продавця (постачальника) відповідно до встановлених лізингоодержувачем специфікацій та умов і передати її у користування лізингоодержувачу на визначений строк не менше одного року за встановлену плату (лізингові платежі) [1].

Станом на 31.12.2018 р. право на надання послуг фінансового лізингу, на підставі ліцензії, виданої Нацкомфінпослуг, мають 116 юридичних осіб – лізингодавців та 389 фінансові компанії. Вартість об'єктів лізингу, що є предметом договорів, станом на 31.12.2018 становить 16150,1 млн. грн., а вартість чинних договорів фінансового лізингу станом на 31.12.2018 становить 25 226,4 млн. грн.

Вартість договорів фінансового лізингу, укладених протягом 2018 р. склала 22160 млн. грн., з них 5113,2 млн. грн., тобто 23% припадає на сільське господарство. Слід відзначити, що порівняно з попереднім роком обсяги договорів лізингу по галузі зросли на 1250 млн. грн., тобто 32,4%.

Протягом 2018 року найчастіше шляхом лізингу фінансувалися транспортні засоби – 15 523,8 млн. грн. або 68,3% від загальної суми договорів; техніка, машини та устаткування для сільського господарства – 5123,1 млн. грн. (22,5%). Порівняно з аналогічним періодом 2017 року ці показники збільшилися у 2,3 та у 1,7 рази відповідно [2].

Використання лізингу сільськогосподарськими підприємствами має певні переваги, серед яких слід виділити такі:

- аграріям надається державна підтримка при придбанні необхідної техніки на умовах лізингу;
- при укладанні договору лізингу не вимагається наявність застави;
- досить гнучкою є система лізингових платежів (раз в місяць, раз в квартал, по закінченню дії договору і т.д.);

- платежі за лізинговими операціями у частині сплати комісій та відсотків належать до валових витрат підприємства, що зменшує податок на прибуток;
- лізингоодержувач має змогу самостійно вибрати предмет лізингової угоди та його виробника.

В той же час подальший розвиток послуг фінансового лізингу для підприємств аграрного сектору потребує удосконалення організаційно-правового механізму управління лізинговими відносинами, який би передбачав економічні стимули для оновлення основних засобів й модернізації вітчизняної економіки; запровадження податкових пільг на високоефективні предмети лізингу вітчизняного виробництва; розширення спектру послуг лізингових компаній тощо.

Список використаних джерел

1. Про фінансовий лізинг: Закон України від 16.12.1997 № 723/97-ВР. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/ru/723/97>
2. Підсумки діяльності фінансових компаній та юридичних осіб (лізингодавців) за 2018 рік [Електронний ресурс]. – Режим доступу : https://www.nfp.gov.ua/files/OgliadRinkiv/FK/FK_IV%20kv_2018.pdf

Щебликіна В.М., к.е.н., доц., **Захарова Н. Ю.**,
Таврійський державний агротехнологічний університет
імені Дмитра Моторного,
м. Мелітополь

ОСОБЛИВОСТІ ЕКСПОРТУ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКОЇ ПРОДУКЦІЇ

У сучасних умовах розвиток економіки України багато в чому залежить від роботи підприємств аграрного сектору. Пріоритетним напрямом розвитку останніх є розширення їх зовнішньоекономічної діяльності, зокрема більш повного використання експортного потенціалу галузі. Цьому сприяє зовнішньоекономічна політика держави, яка спрямована на євроінтеграцію та просування продукції українських виробників на ринок країн Європейського Союзу. Останні роки обсяги експорту продукції аграрних підприємств збільшуються в умовах посилення глобалізації та міжнародної інтеграції, трансформації структури світового ринку сільськогосподарської продукції.

Так, за даними Державної служби статистики України, у 2018 році обсяг експорту становив 47,3 млрд. доларів США. При цьому частина сільськогосподарської продукції становить 18,6 млрд. дол. США, тобто 39,3% від загального обсягу експортованих товарів. У 2018 році був перевищений рекорд 2012 року, коли експорт цієї продукції склав 18,2 млрд. дол. США.

Найбільша питома вага експорту продукції сільського господарства припадає на зернові культури – 38,4%, масла – 23,3% і насіння олійних культур – 10,2%. Найбільше сільськогосподарської продукції в 2018 році було експортовано до Індії, а саме на суму понад 1,8 млрд. дол. США, до Китаю – 1,2 млрд. дол. США, до Нідерландів – 1,2 млрд. дол. США, до Іспанії – 1 млрд. дол. США і до Єгипту – 0,9 млрд. дол. США [2].